

בעוהש"ת

קונטרס

דער טיר איז אפֿען

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינצוברענגען
אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם
קעגן בשלום.

פארנעקערנט דורך

פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

פרשת תולדות תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברוסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

דער טיר איז אַפֿען

.א

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פ"ד):
עס איז דא א טויער און א עפענונג, וואס דוירעף דארט
גייט מען אריין צום באשעפער, און דאס איז 'תפלה';
דאס הייסט, יעדער מענטש טראכט: הלוואי וואלט איך
ווען געקענט אריין גיין רעדן און זיין נאנט צום
באשעפער, נאר קיינער ווייסט נישט וואו די טיר איז,
און אז ער האט שוין יא געטראפן דעם טיר, האט ער

דער טיר איז אָפּען

נישט דעם פּאָסיגן שליסל, און עס איז מקוים געוואָרן דאס וואס עס שטייט אין פּסוק (בראשית יט, יא): וְאֵת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר פָּתַח הַבַּיִת הִכּוּ בַּסִּבּוֹתָיִם ... וַיִּלְאוּ לְמִצְאָה הַפֶּתַח, - די מענטשן דרייען זיך ארום בלינד און קענען נישט טרעפן די טיר. חז"ל זאגן (נדרים סד ע"ב): 'סומא חשוב כמת', אז איינער איז בלינד, איז זיין לעבן נישט קיין לעבן רחמנא לצלן, אויף זאגן חז"ל (יומא עד ע"ב) 'סומא אינו שובע', א בלינדער האט נישט קיין זעטעניש; און יעדע זאך וואס ער עסט, שפירט ער ווי ער קייצט שטרוי.

וועגן דעם האט דער אייבערשטער רחמנות געהאט אויף אונז, און ער האט אונז געגעבן אזא גרויסן הייליגן רבי'ן, וואס ער ווייזט אונז וואו דער טיר איז, און ער האט אונז געגעבן דעם שליסל אויפצומאכן דעם טיר, און אריינגיין דארט, און ווען דער טיר איז שוין אָפּען, און מען גייט אריין, גייט מען ארויף טרעפ, איז ווייטער דא א טיר, און מען דארף ווייטער א שליסל, געט אונז דער הייליגער רבי ווייטער נאך א שליסל, און מען מאכט דאס אויף אויף, און אזוי איז כסדר דא טרעפ מיט

דער טיר איז אָפּען

ה

פּרײַשע טירן און מען דאַרף דאס אַלץ עפּענען (עײן חײ מוהר״ן סימן תכ). וואס איז דער טיר? די מויל! און דאס דאַרף מען עפּענען. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר״ן חלק א' סימן ז; י) אויף דעם פּסוק (תהלים נא, יז) 'ה' שפּתי תּפּתּח'; אז דאס גייט אַרויף אויף דער ענגן פון תּפּלה און התּבוּדוֹת, אַ איד זאל זיך צוגעוואוינען צו רעדן צום בורא פּל עולמים אויף אידיש, און אויף זיין שפּראך וואס ער איז צוגעוואוינט, און די מתנה וועט די גאַנצע וועלט באקומען דורך משיח צדקנו, ווייל משיח וועט נעמען דעם דרך פון הייליגן רבי'ן, און ער וועט דאס צושפּרייטן פאר די גאַנצע וועלט, דער אייבערשטער זאל העלפּן אז מיר זאלן שוין זוכה זיין צו דעם, און עס זאל מקוים ווערן דעם פּסוק (ישעיה יא, ט): פּי מלאה הארץ דעה [לדעת] את הויה, - די גאַנצע וועלט זאל מפּיר זיין דעם באשעפּער. און נאכדעם זאל מקוים ווערן דעם פּסוק (צפּניה ג, ט): פּי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם הויה, - אפילו אלע אומות וועלן שוין נאר רעדן צום אייבערשטן.

ב.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"ב):
ווען אַ מענטש זאל וויסן אז דער באַשעפּער איז דא מיט
אים, ביי אים, לעבן אים, וואלט ער שטענדיג גערעדט
צו אים, נאר פאַרנואס דען רעדט נישט אַ מענטש צום
אייבערשטן? ! ווייל 'די ידיעה' איז פארהוילן פון אים,
און ער וויסט נישט, אז דער באַשעפּער איז שטענדיג
דא מיט אים; דאס הייסט עס דאכט זיך אים, אז דער
באַשעפּער באהאלט זיך ערגעץ אין הימל, מילי
מיליאנען מיילן ווייט, דערפאר זעט מען ווי עס איז
פארהאן מענטשן, וואס שרייען מיט אויסטערלישע
קולות ביים דאנווענען, פדי זיינע תפלות זאלן ארויפגיין
הויעף הויעף, און ער כאפט גארנישט אז דער באַשעפּער
איז דא ! וועגן דעם געפונען מיר אויך אז חז"ל זאגן
(ברכות כד, ע"ב): 'המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני
אַמנה'. ווייל ער גלייבט נישט אז דער אייבערשטער איז
דא, מיינט ער אז ער מוז דאנווענען הויעף. קומט אויס אז
אַ מענטש האט אַ שטארקע און קלארע אמונה, שפירט

דער טיר איז אָפּען

ז

ער אז דער בורא פל עולמים איז דא, און ער קען רעדן צו אים.

נאר פארנוואס האט א מענטש נישט קיין אמונה?
יעדער איד האט דאך א נשמה, וואס דאס איז א חלק
אלקי ממעלי, וואלט ער דאך געדארפט שפירן דעם
באשעפער?! נאר דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות
אמונה, סימן כ"ב): 'הפשע של האדם מכניס פפירה לאדם',
אז א מענטש זינדיגט רחמנא לצלן, פאלט אין אים אריין
כפירות; דאס הייסט, דער עיקר פון א מענטש איז די
נשמה, און דאס איז אנגעטוהן מיט א גוף, אזוי ווי חז"ל
זאגן (נדה לא, ע"א): 'שלשה שותפין יש באדם, הקדוש
ברוך הוא אביו ואמו', דריי שותפים איז פארהאנען אין
א מענטש: טאטע מאמע, וואס זיי געבן די 'בשר'
ועצמות און די 'דם', וואס דאס איז דער גאנצער גוף,
און די 'נשמה' געט דער באשעפער, און ווען עס קומט
די צייט, נעמט דער באשעפער צוריק די נשמה, און
טאטע מאמע בלייבן מיטן גוף, און קענען שוין
גארנישט טוהן דערמיט, און זיי דארפן דאס באגראבן.
נאר דער גוף פארדעקט די נשמה, און וואס מער א

מענטש זינדיגט חלילה וחס, ווערט די נשמה מער און מער פארדעקט; כאטשיג די זעלבע נשמה ליגט נאך אינעם מענטש, נאר ער שפירט דאס שוין נישט, ווייל דער גוף פארדעקט און באהאלט פון אים דאס געטליכקייט וואס איז דא אין אים.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ב):
 אַ איד דארף רחמנות האבן אויף זיין גוף, און דאס אויסלייטערן, ביז דער גוף זאל שוין אויכעט משיג זיין אלקות, און דער גוף זאל אויף ווערן א' חלק אלקי ממעל', אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיה נח, ז):
 ומבשרך לא תתעלם, זאלסט זיך נישט פארהוילן פון דיין פליישיגן קערפער. נאר זאלסט זעהן אז דער גוף זאל אויף שפירן דעם אייבערשטן, און דאס זאגט דער פסוק (איוב יט, כו): ומבשרי אחזה אלוך, פון דעם בשר הגוף זאל איה אויף זעהן דעם באשעפער. צדיקים האבן געזאגט אויפן הייליגן רבי, רבי אלימלך זי"ע: הלואי זאלן מיר זוכה זיין אז אונזער נשמה זאל לייכטן אפילו א פינטל, אזוי ווי עס האט געלויבטן דער גוף פונעם הייליגן רבי ר' אלימלך זי"ע!

דער טיר איז אָפּען

ט

אָבער וויבאלד מיר זענען אַלע דורעך געפאלן, און נכשל געווארן, וואס דורעכדעם איז דער גוף פארגרעבט געווארן, און עס איז געווארן פארדעקט די נשמה, וועגן דעם איז נעבעך דער מענטש אין א גלות; דאס הייסט, ער גייט ארום טרויעריג און צובראכן, און ער טראכט: 'דער באשעפער דארף מיר נישט האבן, איך טויג צו גארנישט' - בפרט אויב טאטע מאמע, אדער דער מלמד, אדער חברים, האבן אים אראפ געקלאפט - און ער דרייט זיך ארום פוסט און לייד, 'נע ונד' אזוי ווי 'קין'. און ער כאפט נישט אז די נשמה איז מיט אים יעדע רגע, ווייל אז ער אטעמט, ער גייט, ער זעהט, ער הערט, זיינע חושים ארבעטן, איז א סימן אז די נשמה איז נאך דא אין אים, ווייל אז נישט, ליגט ער גלייך טויט רחמנא לצלן.

ג.

אָבער אז אַ איד איז זוכה און ער טויט תשובה, דורעכדעם נעמט ער צוביסלעך אראפ דאס גשמיות פון זיין גוף, און די נשמה הייבט צוביסלעך אן צו לייכטן

ביי אים, און ער זעהט אז ער קען אויף דינען דעם באשעפער מיטן גוף, דאס הייסט מיטן עסן און מיטן שלאפן וכו', און די מערסטע שפירט מען דאס שבת.

וועגן דעם זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נז; קכה): די עסן פון שבת איז כולו אלקות, און כולו קודש; דאס הייסט שבת לייכט נאר דער אייבערשטער, וועגן דעם וואס ער עסט שבת, עסט ער נאר אלקות. דער הייליגער רבי האט אמאל זיך אנגערופן און געזאגט: אז מען עסט 'מצה' עסט מען 'אלקות', ווייל דער בורא פל עולם האט אונז געהייסן עסן מצה איז דאס א מצוה, וואס דאס איז דער רצון פון באשעפער, די זעלבע זאך שבת האט דער אייבערשטער געהייסן עסן דרי מאל, אזוי ווי חז"ל לערנען ארויס (שבת קיז ע"ב): פונעם פסוק (שמות טז, כה), אז עס שטייט דריי מאל 'היום', אז עס איז א מצוה צו עסן שבת דריי סעודות. אויף זאגן חז"ל (שם קיח ע"א): אז מען עסט די דריי סעודות שבת, ווערט מען ניצול פון חבלי משיח, 'גיהנם' און 'מלחמת גוג ומגוג' וואס

דאס גייט ארויף אויף 'כפירות און אפיקורסות' (עיין פּעלט
הצדיק, סימן תתלז).

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן קנה): שבת
האט יעדער איד אן אנדערן פנים, אפילו א פשוט'ער
בעל-הבית, וואס ווייסט פון גארנישט, איז אויף מלא
שמחה, מיט זיין שטריימל און בעקיטשע, און ער פרייט
זיך מיט די פיינע חלות און פיש, מיט די זופ און פלייש
וכו'. ווייל יעדער האט א געפיל אינעם שבת.

דאך געפונען מיר אז די תלמידים פון רבי שמעון בר
יוחאי האבן אנגערופן רבי שמעון בר יוחאי: דו ביזט
דער שבת פון אלע טעג (זהר הקדוש נשא, קמד ע"ב). ווייל די
צדיקים שפירן שטענדיג אזא מין 'גילוי אלקות', אז
אפילו אינדערנאךן איז ביי זיי אויף אזוי ווי שבת.

ד.

און צו דעם קען אויך יעדער איד זוכה זיין, דורעף די
מתנה וואס דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן צו
רעדן צום אייבערשטן אויף פראסט אידיש, אבער דער

דער טיר איז אַפּען

הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ט; קיב): אז דער דיבור דארף זיין מיט אן אמת, און דעמאלטס לייקט דאס פארן מענטש אזוי שטארק, אז אפילו ער זאל זיין אין שאל תחתית ומתחתיו, וועט אים די אמת'ע ווערטער, אויפלייכטן דעם באשעפער, און ער וועט טרעפן דעם וועג ווי ארויסצוגיין. פונדעסטוועגן, זאגט דער הייליגער רבי (שם, סימן קיב): אז ווער עס האט שכל און פארשטייט, דארף בעטן דעם באשעפער א גאנץ לעבן: הלואי זאל איך איין מאל אין לעבן זוכה זיין צו זאגן א אמת'ער ווארט פארן אייבערשטן.

און פארנוואס איז טאקע אזוי שווער צו זאגן א אמת'ער ווארט? ווייל דער טבע פון א מענטש איז, אז ער נארט זיך, און ער קען זיך אליינס נישט, אבער אז א מענטש איז זוכה און ער גייט אויף א באזונדערע פלאץ וואס קיינער איז נישט דארט, און קיינער ווייסט נישט אז ער איז דארט, און ער הייבט אן צו דערציילן פארן אייבערשטן מיט אן אמת ווער ער איז, און ווי אזוי ער קוקט אויס, און ער זאגט אויס פארן אייבערשטן: איך האב שמוציגע אויגן, און איך קוק צאם אלע שמוץ

דער טיר איז אָפּען

יג

רחמנא לצלן, און ווען איך גיי אויפן גאס, מוז איך קוקן אויף יעדע אשה וכו', און עס ווערט מקוים ביי מיר, דאס וואס עס שטייט ביי די תוכחה (דברים כח, לד): והיית משגע ממראה עיניך אשר תראה. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לו; ס; חלק ב' סימן ז): ניאוף מאכט משוגע דעם מענטש, אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה ג ע"א): 'אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות'. קומט אויס אז לויט וויפיל עבירות א מענטש טוט, אזוי משוגע איז ער.

נאכדעם די אויערן; איך בין א נייגעריגער מענטש, און איך מוז אלעס וויסן, און וואו עס שטייט נאר א קופקע מענטשן וואס רעדן עפעס, מוז איך לויפן הערן וואס זיי רעדן, און אז איך זעה צוויי מענטשן רעדן צווישן זיך, וויל איך נאר וויסן וואס זיי רעדן, דער זוהר הקדוש זאגט (תרו דף עה ע"ב): ווער עס האט גרויסע אויערן - [דאס הייסט ער מוז אלעס הערן און וויסן] - איז א טיפש.

דער טיר איז אָפּען

נאַכדעם די נאַז; איך בין אַזאַ פּעס'ן, יעדע זאך מאַכט מיר נערוועז וכּו', און חז"ל זאָגן (פּסחים סו ע"ב): ווער עס רעגט זיך, פּאַרלירט דעם שְׂכּל.

בפּרט די מויל; איך רעד שְׂקּר, לְשׁוֹן הַרע מיט רכילות, און איך בין פּאַרנומען צו רעדן פון אַנדערע מענטשן וכּו', איך שְׂעלֵט רחמנא לְצֵלָן. דעמאלטס זעהט אַ מענטש ווער ער איז באַמֵּת, און אז ער דערציילט דאס אַלעס אויס פּאַרן אייבערשטן, דאס הייסט 'אַמֵּת'.

דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נ"א): אַמֵּת איז נאַר דער איינציגער באַשעפּער, מְמִילָא ווי נענטער אַ מענטש קומט צום באַשעפּער, איז דא אין אים מער אַמֵּת; וואס הייסט אז ער קומט נענטער צום אייבערשטן? אז ער שפּירט אז דער באַשעפּער איז דא, און ער רעדט צו אים, וואס עס איז נישטא קיין גרעסערער אַמֵּת פון דעם. ווייל ער וויל נישט מען זאל וויסן וואו ער איז נעלם געווארן, און ער גייט אויף אַ פּלאַץ וואו קיינער איז נישטא, און ער רעדט צום באַשעפּער דעם אַמֵּת: "רבּונו שְׁל עולם, איך האב

אזויפיל שְׁלֵעֲכָטֶע גַעֲדאַנְקֶען און אײַף טראַכט נֶעבֶּעךָ
 אזויפיל נאַרײַשקײטן” וכו'. וואס דאס איז דער עיקר
 תשובה, אזוי ווי דער רמב"ם זאגט (הלכות תשובה פרק א
 הלכה א): 'פֶּל הַמְרֵבָה לְהַתְּוֹדוֹת הַרִי זֶה מְשׁוּבָח', וואס
 מער אַ מַעֲנֵטֶשׁ איז זײַךְ מִתְּוֹדָה איז אַלֶּין בְּעֵסֶעֶר. דער
 הייליגער רבי זאגט (לקיטי מוהר"ן חלק א' סימן ד): אז אַ
 מַעֲנֵטֶשׁ זײַנדיגט, ווערט דאס אריין געקריצט אין זיינע
 בינינער, און דאס הרג'ט אים אַנוועק, און דורעכדעם וואס
 ער רעדט דאס ארויס צום באשעפער, ווערט ער פֿטור
 פון דעם.

ה.

חז"ל זאגן (נדרים כ ע"א): 'פֶּל הַמְתַּבְּיִישׁ לֹא בְּמַהְרָה
 הוּא חוּטֵא', אויף זאגן חז"ל (ברכות יב ע"ב): 'פֶּל הָעוֹשֶׂה
 עֲבִירָה וּמְתַבְּיִישׁ בּוֹ, מוֹחֲלִין לוֹ עַל פֶּל עֲוֹנוֹתָיו'; דאס
 הייסט, אז אַ מַעֲנֵטֶשׁ פֿאַרצײלט אַלעס פֿאַרן
 אייבערשטן, און ער פאנגט זיך אָן צו שַׁעֲמַעֵן פונעם
 אייבערשטן, דאס איז זיין עיקר תשובה, און מען איז
 אים מוחל אויף אַלע עבירות.

עס איז געווען אין אומאן צווישן אנשי שלומינו א
עלטערער איד רבי דוד צבי, אין די צייטן פון די ערשטע
וועלט מלחמה, וואס ער איז געווען דער שמש אינעם
קלויז, און עס זענען דעמאלטס דארט געווען בחורים
וואס זענען געקומען פון פוילן, וואס האבן שוין נישט
געקענט צוריק אהיים פארן צוליב די מלחמה, זענען זיי
געשלאפן אין קלויז אויף די בענק, און איינער פון אנשי
שלומינו איז ארומגעגאנגען ביי די הייזער און
צאמגענומען עסן פאר די בחורים, דער האט
אריינגעווארפן א שטיקל ברויט, דער א קנאבל, און ער
האט דאס געברענגט אין קלויז און געגעבן א גיס אויס,
פארשטייט זיך וויבאלד די בחורים האבן דארט געגעסן
און געשלאפן האט מען צוריקט די בענק און די סדר פון
בית המדרש, פלעגט ער זיך רעגן אויף די בחורים און
זיי אנשרייען, אבער שפעטער פלעגט מען אים הערן
וויינען ביים ציון פון הייליגן רבי'ן: רבוננו של עולם!
פארוואס בין איך נאכאמאל געווען אין פעס?! וואס
וויל איך פון די בחורים, זיי האבן נעבעך נישט דא קיין
טאטע מאמע, זיי האבן נישט וואו צו שלאפן, וואו צו

עסן, זאל אײַך זײ טרײַבן אױפֿן גאס! און אזױ יעדן טאג האט זײך דאס נאכאַמאל אײבערעגערט, ער האט געשריגן אױף זײ, און נאכדעם האט ער געוויינט צום באַשעפער, פֿאַרןױאס ער איז אזא אױפֿגערעגטער מענטש.

וועגן דעם אז אַ איד איז זוכה, און ער האט שכל, וואס איז ראשי תיבות: ש'פכי פ'מים ל'בף, דאס הייסט ער רעדט זײך אױס יעדע זאך צום באַשעפער; ער דערציילט אױס פֿאַרן אײבערשטן יעדע שלעכטן געדאַנק וואס קומט אים אַרײַן, יעדן שלעכטן קוק, יעדן פֿעס, אז אַ מענטש פֿירט זײך אױף דעם הייליגן וועג, גײט ער פון אײן שטוב צום צווייטן און ער עפענט אײן טיר נאכן אַנדערן, [דאס הייסט וויבאלד ער רעדט צום אײבערשטן, כאפט ער זײך אַלס מער און מער, וויאזױ אײן זאך האט אים געשלעפט צו די צווייטע זאך, וואס דאס האט אים אַלס געברענגט דורעכצופאַלן, און אזױ טוט ער מער און מער תשובה, און ער גײט אַלס אַרײַן שטערקער אין די אַמונה, און ווערט אַלס גענטער צום

דער טיר איז אַפּען

אייבערשטן] ביז ער שפּירט שוין שטענדיג דעם
אייבערשטן.

ר.

אַבער אין אַזאַ מענטש האט די וועלט נישט קיין
'השגה', אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן
חלק ב' סימן קט"ז): אַ צדיק קען מען נישט דערקענען, ווייל
אינדרויסן זעהט ער אויס פונקט ווי אַ צווייטן, אַבער
אינעווייניג איז ער גאר עפּעס אַנדערש. נאכמער זאָגט
דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רמ"ג): וואס
העכער אַ מענטש איז, און ער איז מער דבוק אינעם
אייבערשטן, זעהט מען ביי אים גארנישט, נאר ער קוקט
אויס ווי אַ פשוטער מענטש, און דאס איז זיין
גרויסקייט, אז ער פירט זיך אזוי פשוט מיטן גרעסטן
פשוטות.

אַ איד האט אַמאל געפּרעגט דעם הייליגן רבי'ן (סי'
מוהר"ן סימן מ): אויב עס איז מעגליך, אז אַ צדיק זאל זיין
זייער גרויס אפילו מען זעהט נישט ביי אים קיין
ספעציעלע עבודות און תנועות, אזוי ווי מען זעהט ביי

אנדערע צדיקים, פארשידענע ערליי העכערע עבודות וכו'? האט אים דער הייליגער רבי געענטפערט: פארקערט! עס קען גאר זיין אז דער צדיק וואס באהאלט זיך און מען זעהט נישט ביי אים אפענערהייט קיין העכערע סארט עבודות, קען זיין אסאך אסאך גרעסער, אזוי ווי מיר געפונען אז דער בורא פל עולםים האט צוויי נעמען דער שם 'הוי"ה', און דער שם 'אדנ"י', דער שם 'אדנ"י' מעג מען ארויס זאגן, אבער דער שם 'הוי"ה' טאר מען נישט ארויס זאגן אזוי ווי עס איז געשריבן, נאר מען זאגט דאס ארויס אזוי ווי דער שם 'אדנ"י', פונדעסטוועגן, אפילו מען קען דאס נישט ארויס זאגן, איז דאס אסאך העכער ווי דער שם 'אדנ"י'. דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט אויף זיך: ווער עס קען מיך, ווייסט אז איך האב נישט קיין שום תנועה פון קיין גוטער איד, ווייל דער הייליגער רבי האט אויסגעזעהן ווי א פשוט'ער אינגערמאן.

וועגן דעם איז נישט קיין וואונדער אז עס זענען דא מענטשן וואס לאכן אפ פון 'התבודדות' - רעדן צום אייבערשטן, ווייל דאס איז אינגאנצן א רוחניות'דיגע

דער טיר איז אָפּען

זאָך, און מען דאַרף צו דעם האָבן אַ מוֹרָא'דיגער
לויטערן אַמונָה, אָבער וואויל איז דעם וואס ער איז דאס
מקיים בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת.

ז.

מיר געפונען ווען יַעֲקֹב האט געברענגט די עסן פאר
יִצְחָק פֿדי ער זאל באקומען די בְּרָכוֹת, האט אים יִצְחָק
געברענגט: ווי אזוי האסטו דאס אזוי שְׁנַעַל געברענגט?
האט יַעֲקֹב געענטפערט (בראשית כז, כ): 'פִּי הַקָּרָה הָיוּ' הַ
אֱלֹקִים לְפָנָי - דער באשעפער האט דאס מיר
צוגעשיקט. האט יִצְחָק אַבינו אָנגעהויבן צו טראכטן אז
עפּעס טויג דא נישט, ווייל ער איז נישט צוגעוואוינט צו
הערן עשו דערמאנען דעם באשעפערס נאמען, וועגן
דעם האט ער געזאגט (שם כז, כב): 'הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב', דער
קול זעהט עפּעס אויס ווי יַעֲקֹב, וואס ער רעדט
שטענדיג פון באשעפער.

ח.

און דאס איז אַ סימן פון אַ איד אַז ער האט 'יראת שמים', אַז ער רעדט שטענדיג פון באשעפער, אַזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי ב, ו): 'מפיו דעת ותבונה' - פון דעם מויל פון אַ מענטש, קען מען דערקענען ווער דער מענטש איז. וועגן דעם טאר מען נישט ווערן איבערגענומען פון קיינעם וואס לאכט אָפּ פון דעם, און ער מאכט ליצנות.

און מען זעהט אין די וואכעדיגע סדרה, אַז ליצנות האט אַ מוראדיגן פח; אַזוי ווי רש"י זאגט (בראשית כה, ט): 'וועגן דעם האט דער אייבערשטער געמאכט אַז 'יצחק' זאל אויסזעהן אַזוי ווי 'אַברהם', ווייל די ליצנים האבן געזאגט: 'מאבימלך נתעברה שרה' - שרה איז געהאלפן געווארן פון אבימלך. ווייל מען זעהט אַז אַזויפיל יארן איז זי געווען מיט אַברהם אבינו, און זי האט נישט געהאט קיין קינדער. האב איך אַמאל געהערט פון אַ מגיד: מען זעהט דא אַן אינטערעסאנטע זאך; אַ אַלטע פרוי פון ניינציג יאר קען געבן מילך פאר

יַעֲדָעִם אַיִנְנֵעִם, אַזױ װי דער פֿסוק ןאַגֵּט (בִּרְאשִׁית כא, ז):
 'הַיְנִיקָה בָּנִים שָׂרָה'. װאָס דָּאָס איז אַ מוֹרָא'דִיגער גַּס,
 און װיִדער אַבִּימֶלֶךְ, מִיט זײַן גַּאנְצֵע חֲבֵרִיא הָאָבֶן
 בַּאקוּמֵען 'עֲצִירוֹת', אַז זײ הָאָבֶן נִשְׁט גַּעקֶענֵט שְׁפִיעֵן,
 און נִשְׁט אַרױסגײן זכּוֹר, דָּאָס איז דָּאָף אױף אַ
 מוֹרָא'דִיגער גַּס; און װי אַזױ קֶען זײַן אַז לִיצְנִים זָאלֶן
 זָאגן: 'מֵאֲבִימֶלֶךְ נִתְעַבְּרָה שָׂרָה'? ! נָאָר זַעֵהֵט מֵעַן פּוֹן
 דַּעַם אַז לִיצְנוֹת הָאָט אַזאַ כַּח, אַז מֵעַן קֶען בַּאוּױזֵן
 אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים, און מִיט לִיצְנוֹת קֶען מֵעַן דָּאָס אַלְעַס
 אַװעקמאַכן, אַפִּילוּ עַס שְׁטִימֵט נִשְׁט, און עַס איז
 פֿאַרקֶערֵט פּוֹן די פֿאַקֵט.

ט.

אַזױ איז אױף מִיט לַעֲרַנֶען די הַיִּלִּיגֵע תּוֹרָה; דָּאָרף
 מֵעַן נִשְׁט קוֹקֶען אױף קִינְנֵעִם, נָאָר לַעֲרַנֶען יַעֲדֵן טָאָג
 אַבִּיֶסֶל חוֹמֶשׁ רִשׁ״י מִיטֵן תְּרַגּוֹם, װאָס דָּאָס איז נִשְׁט
 אַזױ שְׁװער צו טוֹהֵן, און אַזױ אַרום װעט מֵעַן דוֹרַעכֵגײן
 די גַּאנְצֵע סְדֵרָה יַעֲדֵע װאָף, װאָס דָּאָס איז אַ סְגוּלָה אױף
 'אַרִיכוֹת יָמִים', אַזױ װי חַז"ל זָאגן (בִּרְכוֹת ח): 'לְעוֹלָם'

דער טיר איז אפּען

כג

יְשָׁלִים אָדָם פְּרָשִׁיּוֹתָיו עִם הַצִּיבּוֹר, שְׁפָל הַמְשָׁלִים
פְּרָשִׁיּוֹתָיו עִם הַצִּיבּוֹר מְאָרִיכִין לוֹ יָמָיו וְשָׁנוֹתָיו. און עַס
ווערט גע'פּס'ק'נט אין שְׁלַחַן עָרוּף (אורח חיים סימן רפ"ה,
סימן ג). אז פון זונטאג קען מען מעביר סדרה זיין. אָבער
אז מען לאזט דאס אויף פֿרייטאג, קומט מען נישט אָן
צו דעם, און עס קען דויעכגיין אַ וואָךְ נאָך אַ וואָךְ, און
מען איז נישט מעביר סדרה, וואס דאס איז אַ חַיִּיב אויף
יעדן איד.

און אזוי אויף דארף אַ מענטש זעהן אַרײַנצוכאַפּן
וואס מער פֿרקים משניות, און בלעטער גמרא, סימנים
שולחן ערוף, און אז מען איז זוכה קען נאָך אויף
אַרײַנכאַפּן יעדן טאג זוהר הקדוש מיט תיקונים, מדרש
רבה און מדרש תנחומא. וואס די מתנה פון דעם דרוף
הלמוד', האבן מיר אויף באקומען פון הייליגן רבי'ן (עײן
שיחות הר"ן סימן עו).

דאס געפונען מיר ביי די ברכה וואס יצחק אבינו
האט אנגעווינטשן יעקב (בראשית כז, כח): ויתן לך
האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירש.

טייטשט דאס אויס דער מדרש (בראשית רבה סו, ג): 'מטל השמים - זו מקרא', 'משמני הארץ - זו משנה', 'ור"ב דגן - זו תלמוד', תירוש - זה מדרש; דאס הייסט ער זאל יעדן טאג לערנען חומש, משניות, אסאך גמרא, און מדרש [רבה און תנחומא, זוהר און תיקונים].

י.

עס שטייט אין זוהר הקדוש (תקוני זוהר הקדמה, יד ע"ב):
 ווער עס ענדיגט איין מסכתא, באקומט ער דערפאר א
 גאנצער וועלט, 'ברוחניות'; [וואס מיר קענען זיך נישט
 פארשטעלן וואס עס מיינט א וועלט: די גאנצע גלאוב
 וואס באשטייט פון דומם, צומח, חי, מדבר. 'דומם':
 לענדער אן א שיעור, בערג מיט טאלן, טייכן, וואסערן
 און ימים פון די גאנצע וועלט. 'צומח': בילי ביליארדן
 ביימער מיט זייערע בלעטער, און אלע סארט בלומען
 און גראזן, וואס מיר קענען אפילו נישט ציילן. 'חי':
 אלע סארטן חיות, ארום די גאנצער וועלט, פון קרני
 ראמים, ביז ביצי פנים', וואס דאס איז נישט מעגליך
 אפצוציילן. 'מדבר': זיבן און א האלב ביליאן מענטשן.

דער טיר איז אָפּען

כה

און נאכדעם די זון מיט די לְבָנָה, מיט בילי ביליאָנען שְׂטָעֶרן, וכו', וואס דער אייבערשטער האלט א פונקטליכן חשבון, און געט א נאמען פאר יעדן שְׂטָעֶרן עקסטער, און דאס איז נאר די גשמיות'דיגער וועלט, וואס מיר זעהן, וואס דאס ווערט אנגערופן 'עולם העשׂיה', און כל שֶׁכֶּן בְּרוּחַנִיּוֹת, וויפיל בילי ביליאָנען מלאכים, וואס מיר קענען זיך נישט פארשטעלן וואס דאס מיינט, באקומט מען פארן ענדיגן אין מסכת, און ווער רעדט נאך אז מען איז זוכה און מען חזר'ט איין מסכת הונדערט און איין מאל [בפרט מסכת תענית], איז דאס א מורא'דיגע תיקון און א תשובה אויף אלע עבירות.

עס איז געווען א איד אין פוילן, ר' אביגדור, ער האט געהאט א פאבריק וואו מען האט געפארבט וואל, ויהי היום האט זיך א גוי אריין געצויגן אין יענעם געגנט, און אויף געעפענט אזא מין פאבריק מיט נייע און גוטע מאשינען, און דער גוי האט אים אלעס חרוב געמאכט, ווייל דער איד האט נישט פארמאגט די פארגעשריטענע מאשינען וואס קאסטן אסאך געלט, און אזוי האט דער

איד געבען פארלויבן זיין גאנצער פּרנסה, ווייל יעדער איז געגאנגען צום גוי.

דער ר' אביגדור האט געהאט א שווער, רבי אלטר, וואס איז געווען א גרויסער תלמוד חכם, און בימים ההם האט מען געזאגט אז ער האט געענדיגט הינדערט און איינמאל ש"ס בבלי, און ירושלמי, וואס באמת קען מען דאס באווייזן, אז מען האט א שטארקן רצון, ווייל 'אין לך דבר העומד בפני הרצון', ער איז געווען א חסיד פונעם הייליגן ישמח ישראל פון אלכסנדר זי"ע, און דער ישמח ישראל זי"ע פלעגט זיך שטענדיג מחיה זיין מיט אים, אבער רבי אלטר פלעגט זיך שטענדיג באהאלטן, און נישט געוואלט רעדן מיט אים, כדי ער זאל חס ושלום נישט גרינגשעצן אין זיין כבוד, ווייל דאס איז דער סדר פון א למדן, ווען ער רעדט מיט איינעם אין לערנען, קען ער זיך אמאל אויסדרוקן: נישט דאס איז דער פשט! דו פארשטייט נישט! וכו', אבער יעצט אז זיין איידעם ר' אביגדור, איז געקומען צו אים זיך אויסרעדן זיין צרה, אז ער איז אריינגעפאלן אין גרויסע חובות, האט אים זיין שווער רבי אלטר געזאגט:

לאמיר גיין זיך מזכיר זיין ביים רבי'ן דער ישמח ישראל, און דער הייליגער ישמח ישראל הייבט אן צו רעדן מיט רבי אלטר די גאנצע סוגיא (בבא קמא, פרק הגזול ע"ס): וואס רעדט זיך אויב איינער האט געגעבן וואל מען זאל דאס פארבן, און מען האט קאליע געמאכט די וואל וכו', און אזוי האבן זיי זיך מפלפל געווען א גאנצע נאכט.

ר' אביגדור שטייט און קוקט: איך בין דא געקומען מיט מיין שווער מזכיר זיין מיין צרה, און מיין שווער און דער רבי האבן אינגאנצן פארגעסן פון מיר, און זיי רעדן דא א גאנצע סוגיא?! ווען זיי האבן געהאלטן ביים אוועק גיין, האט דער רבי פאמערקט אז דער איד האט מורא דיגע חלשות הדעת, האט ער אים דערציילט א מעשה: איינער איז אמאל געקומען צום הייליגן שר שלום פון בעלז זי"ע, און ער האט זיך זייער באקלאגט, אז א גוי האט זיך פארלייגט אויף אים, און ער דערגייט אים די יארן, ער שלאגט זיינע קינדער, זיין ווייב, און דער שר שלום זי"ע הייבט אן צו זאגן: חז"ל דערציילן (ספרי, פרשת ראה): רבי עקיבא האט אליין געזעהן, ווי א גוי האט צאמגעבינדן זיין טאטן פאר זיין הונט, און דער

דער טיר איז אָפּען

הונט האט אים אויפֿגעגעסן. און דער איד גייט אַהיים,
און ער ווערט געוואויר אז הונטן האבן אויפֿגעגעסן
דעם גוי.

האט דער הייליגער ישׁמח ישׂראל אויסגעפירט: גיי
לַחיים וּלְשָׁלוֹם! ווי נאר זיי זענען ארויס רופט זיך רבי
אלטר אן פאר זיין איידעם: דו ביזט א געהאלפֿענער!
ווען ער איז אָנגעקומען אַהיים, הערט ער אז די גאַנצע
פּאַבריק פון דעם גוי איז ארויף אין פֿייער, און עס איז
אינגאַנצן פּאַרברענט געווארן, און עס איז גאַרנישט
געבליבן דערפֿון.

דאס זעלבע ביי יעדער מענטש ווען ער לערנט אַ
מאַמֶר חז"ל, זאל ער וויסן אז דאס איז זיין חיות, און
דאס וועט אים ברענגען זיין גאַנצע ישׁועה.

יא.

דער הייליגער רבי זאגט (לקיטי מוהר"ן חלק ב' סימן ד'):
חֲנוּכָּה איז מְרוּמָז אינעם פֿסוק (במדבר יד, יט): סֵלַח נָא
לְעוֹן הָעָם הַזֶּה כִּי גָדַל חַסְדְּךָ וְכִבְיָאֲשֶׁר נִשְׁאַתָּ וְכוּ', דאס

דער טיר איז אָפּען

כט

הייסט אַ גאַנץ יום כּפּוּר בּעֵהט אַ מַעֲנֵטֶשׁ: 'ס'לח לָנוּ' רבונוּ שֶׁל עוֹלָם זײ מיר מוֹחֵל, אײַף הָאב געזײנדיגט. און ווי אזוי ווייסט אַ מַעֲנֵטֶשׁ צו עס איז נְתַקְבֵּל געוואָרן זײן תּפִּלָּה און זײן תּשׁוּבָה? אָפּשָׁר הָאט ער זײַף גוט אָפּגענאַרט?! נאַר אז ער וועט הָאבן אַ לַעֲכָטִיגער חֲנוּפָה, דעמאַלטס וועט ער וויסן אז זײן תּשׁוּבָה איז אַנגענומען געוואָרן.

אויף זאַגט דער הייליגער רַבִּי (שׁם): די ראַשי תּיבּוֹת פּוֹן 'פּסָלִי'ו' איז וַיִּרְא י' כִּי סָר לְרֵאוֹת (שְׁמוֹת ג, ד), דאס הייסט: מִשֶּׁה רַבִּינוּ איז געווען אַ מְנַהִיג הַדּוֹר, וואס האט צוגעלייגט דאס האַרץ צו קוקען אויף די צרות וואס אײַדן לײַדן, און ער האט רחמנות געהאט אויף זײ, וואס דער עיקר צרות איז דאס וואס אײַדן פּאַלן נעבעך דורעך מיט עבירות, וואס אַ אײַד לויט זײן הייליגע נשמה וואס ער האט, קען ער נישט פּאַרנעמען און טראַגן אויף זײַף עבירות, און ווען דער אײַבערשטער האט דאס געזעהן, האט ער אים גערופּן צו זײַף און געזאַגט: מִשֶּׁה! מִשֶּׁה! און דער אײַבערשטער האט אים דעמאַלטס געזאַגט דו וועסט זײן כּהֵן, בײַ די חֲנוּפּת

הַבֵּית' פּוֹנֵעַם 'מִשְׁכָּן', און דו װעסט זײן דער 'מְנַהֵיג
יִשְׂרָאֵל';

זעהט מען פון דעם, װער קען װערן אָנגערופֿן אַ
מְנַהֵיג? װער עס האט רחֲמָנוּת אויף אַיִדישֶׁע קינדער,
און ער שְׁלֵעפֿט זיי אַרויס פון עֲבִירוֹת, און עס גייט אים
אין לְעֵבֶן אַז עס זאל זײן שִׂדּוּכִים בײַ אַיִדישֶׁע קינדער,
און אַז זיי זאלן חֲתוּנָה האָבן װאס פֿריער, אַזוי אַרום
װעלן זיי געראטעוועט װערן פון עוונות, דער הייליגער
רַבִּי זָאָגט (לקוטי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סימָן פט): דער צִדִּיק איז דער
שְׂדָכָן װאס מאַכט אַלע שִׂדּוּכִים. װײל דאס איז די
גאַנצע אַרבעט פון אַ אַמְתָּן מְנַהֵיג, אַרײַנצופֿרענגען
קדושה וְטְהָרָה צווישן אַיִדישֶׁע קינדער, און זיי זאלן
חֲתוּנָה האָבן װאס שְׁנַעלער.

יב.

עס שְׁטײט (תיקוני זֵהר, דף ט ע"ב; ועיין משנת חסידים מסכת
חֲשׁוֹן כִּסְלִיו, פ"א ס"ג): יעדער חוֹדֵשׁ האט אַן אַנדערן
'צירוף' פון דעם 'שם הַיְיָ'ה', און דער צירוף פון חוֹדֵשׁ
כִּסְלִיו גייט אַרויס פון דעם פֿסוק (בראשית נ, יא): וַיִּרְא

דער טיר איז אַפּען

לא

י'וֹשֵׁב ה'אָרֶץ ה'כְּנַעֲנִי אֶת הָאֵבֶל בְּגֵרָן הָאֶטֶד וְכוּ', וואס דאס שטייט ביי די לויזא פון יעקב אבינו, ווען די שבטים האבן אים געטראגן קיין חברון דארט צו באגראבן, ברענגט רש"י (שם) פון חז"ל (סוטה יג ע"א): אז עס זענען אָנגעקומען אָן אַ שיעור אומות און זיי האבן געוואלט מלחמה האלטן, בפרט די הערן פון עשו און ישמעאל, [ווייל זיי האבן נאך געהאט אן אלטן שנאה; ישמעאל איז ברויז געווען אויף יצחק, ווייל ער האט אלעס צוגענומען פון אים, און עשו איז ברויז געווען אויף יעקב, ווייל ער האט אים צוגעגנבעט די ברכות, וואס דאס זענען די צוויי קליפות פון וואס אידן ליידן במשך אלע דורות], אבער ווי נאר זיי האבן געזעהן אז יוסף האט ארויף געלייגט זיין קרוין אויף די ארון פון יעקב אבינו, האבן אלע מלכים אויסגעטוען זייערע קרוינען און האבן עס אויף ארויף געלייגט אויפן ארון, און געמאכט שלום, און דער גאנצער ארון איז געווארן ארום גענומען מיט קרוינען.

דארף מען פארשטיין פארוואס האבן זיך די פעלקער אזוי דערשראקן פון די קרוין פון יוסף? ! נאר יוסף האט

געהאט אזעלכע ביטערע נסיונות, און ווען ער איז
 געווען א בחור'ל פון זיבעצן יאר, האט מען אים
 צוגענומען פון טאטן, און מען האט אים פארקויפט, און
 ער האט געדארפט זיין רחמנא לצלן צווישן אזאלעכע
 עקלהאפטיגע שמוציגע מצרים, אזוי ווי חז"ל זאגן (תנא
 דבי אליהו פרק ז; תורת כהנים אחרי פרק יח): עס איז נישט
 געווען א פאלק וואס זענען געווען אזוי פארגרעפט אין
 שמוץ און אין גיאוף, אזוי ווי די מצריים; און יוסף
 הצדיק נאכדעם וואס די ברודער האבן אים פארקויפט,
 און ער איז אראפגעקומען קיין מצרים, האט מען אים
 געשטעלט צו פארקויפן צווישן אלע אנדערע שווארצע
 קנעכט, וואס זיי זענען די ביליגסטע עלעמענטן וואס
 איז נאר פארהאנען, און פארשטייט זיך אז זיי האבן
 געזעהן דארט א בחור מיט שיינע געקרייזלטע פיאות
 שטיין, האט אים איינער געגעבן א שטעף, א צווייטער
 א זעץ, אן אנדערער האט געצויגן די פיאות וכו', און
 אזוי אויף האט ער זיך געדארפט דרייען צווישן די
 ערגסטע פריצות וואס איז נאר שייף רחמנא לצלן, און
 דאך האט ער זיך געהיטן די אויגן, אזוי ווי חז"ל זאגן

דער טיר איז אָפּען

לג

(בְּרָכוֹת כ ע"א; וְעֵינַי בְּרֵאשִׁית רַבָּה צח, יח; בְּמִדְבַּר רַבָּה יד, ו). און אויב איז דאס נישט גענוג, האט ער נאך געהאט א ביטערער שווערע נסיון מיט די ווייב פון פוטיפר, און מען לייגט אים נאך אריין אין תפיסה, מיט גרויסע בזיונות.

נאר יוסף האט געהאט צוויי זאכן וואס דאס האט אים דערהאלטן, איינס; ער איז געווען שטענדיג פרייליך (דברים רבה ד, ז). און מען זעהט ווען דער 'שר המשקים' מיט דעם 'שר האופים', צוויי שמוציגע מצרים, זענען געזעצן אין תפיסה, און זענען געווען טרויעריג און מרה שחורה'דיג, האט ער זיי געפרעגט (בראשית מ, ז): פארוואס זענט איר אזוי טרויעריג? שטעלט אייך פאר, א מענטש זיצט אין תפיסה איז ער דאך מורא'דיג צובראכן און טרויעריג, נאר וויבאלד יוסף הצדיק איז שטענדיג געווען זייער פריילעך, האט ער נישט געקענט פארליידן אז מען איז טרויעריג, אפילו שמוציגע גוים, און ער האט דארט שטענדיג פריילעך געמאכט.

עס איז אמאל געווען אַ ברסל'כער חסיד, ער איז געגאנגען זיך מתבודד זיין, פלוצלינג באפאלט אים א שווארצער גוי, און ער האט געמאכט א האל"ד-אָפּ, אָבער אזוי ווי דער איד האט נישט געקענט קיין ענגליש, [ער איז נישט געווען פון דאהי], האט ער אנגעכאפט דעם גוי און זיך גענומען טאנצן מיט אים פרייליכע נגונים אן אויפהער, ביז ער האט אים אפגעלאזט.

אַ ענליכע מעשה, האט פאסירט אין אַרץ ישראל, מען האט איינגעזעצט א איד אין א תפיסה פול מיט אראבער, [זיין חטא איז געווען, ער איז געגאנגען נאך געלט אויף א פלאץ ווי זיי האבן נישט געלאזט], האט ער זיך אויפגעשטעלט דארטן אין תפיסה, און ער האט זיך גענומען טאנצן "כאלא מן עלא" [= אלעס איז פונעם אייבערשטן], ביז אלע אראבער האבן אויף מיט אים מיט געטאנצן, "כאלא מן עלא", "כאלא מן עלא"; ווי דער אויפזעער פון די תפיסה האט געזעהן וואס עס גייט דא פאר, האט ער גלייך גענומען דעם איד און אים ארויסגעווארפן פון דארט, ער זאל נישט מאכן פרייליך דא.

די צווייטע זאך: ער האט שטענדיג גערעדט צום אייבערשטן; אזוי ווי דער פּסוק זאָגט (בראשית לט, ג):
 וַיִּרְא אֲדֹנָיו כִּי הִנֵּה אֵתוֹ וְגו', - דער מצרי האט געזעהן אז דער באשעפער איז מיט אים; וויאזוי האט ער דאס געזעהן? זאָגט רש"י (שם): 'שם שמים שגור בפיו', ער האט געזעהן אז יוסף האט שטענדיג גערעדט פון באשעפער, אזוי ווי דער מדרש זאָגט (תנחומא וישב, ח):
 יוסף הצדיק האט שטענדיג גערעדט צום באשעפער, און דער מצרי האט אים געפּרעגט: וואס מאכסטו מיט דיין ליפן? דו מאכסט כּישוף? ! האט ער אים געענטפּערט: איך בעט דעם אייבערשטן וכו', ווייל יוסף הצדיק האט שטענדיג גערעדט צום באשעפער, און מתפלל געווען. זעהט מען, אז די צוויי זאכן: שמחה און התבודדות, האבן אים דערהאלטן.

קומט אויס אז דאס גרויסקייט פון יוסף הצדיק איז געווען אז ער איז דורעך געגאנגען אזויפיל שווערע און ביטערע נסיונות, דאך האט ער זיך דערהאלטן, און ער האט אלעס איבערגעלעבט, ביז ער האט זוכה געווען, דער אייבערשטער האט אים געהאלפן, אז ער האט

חתונה געהאט, און ער האט באקומען א קרוין; וואס איז געווען זיין קרוין? אז ער האט זיך געקענט בארימען, אז ער האט געהאט ריינע אפגעהיטענע אויגן, וועגן דעם ווען עשו און ישמעאל האבן געוואלט מלחמה האלטן, און יוסף האט אראפ געלייגט זיין קרוין, האבן זיי זיך דערשראקן. ווייל פון א בחור וואס קען זיך דערהאלטן אין די שווערסטע מצבים, און ער בלייבט ערליך, מוזן אלע בטל ווערן פאר אים.

און דאס דארף זיין א מורא'דיגע התחזקות פאר יעדן בחור; אז אפילו עס איז זייער זייער שווער, דאך דערהאלט ער זיך, און ער לערנט יעדן טאג: מקרא, משנה, גמרא, און ווי ביטער עס איז אים, כאפט ער אריין נאך א פּרק משניות, און נאך א דף גמרא, און ער דערהאלט זיך מיט שמחה און תפלה, איז דאס דער גרעסטער זאך, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (קיצור לקוטי מוהב"ן סימן 1): העיקר, מה שקורין דערהאלטן זיך.

דער אייבערשטער זאל העלפֿן מיר זאלן שוין אַלע
זוכה זיין דערלעבן צו זעהן דעם בנִין בית המקדֿש
דורעך משיח צדקנו, און אַלע בחורים זאלן בקרוב ווערן
חתנים, און אַלע אידישע טעכטער - פֿלות, און חתונה
האבן וואס שְנעלער, און עס זאל זיין אַ חודש של
שמחה.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י
וזוגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחיל'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,
שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,
רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליטי"א

gofus@kerenhadfusa.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

ט"ו
החודש
הקודש

אדער שיקט א אימעייל צו subscribe@kerenhadfusa.org